

Núm. de Protocol: AD-0013-2/06
TSA: 39/06

A U T E 27-2006

PARTS:

Apel·lant: APDA
Representant: J.A.V.
Advocat: B.R.

Apel·lant: J.R.S. i F.M.B.
Representant: T.G.P.
Advocat: B.T.

Apel·lada: E.E.N.S.D.M.
Representant : C.S.M.
Advocat : A.L.M.

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President : M.I. Sr. Bernard Plagnet

Magistrats: M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià (ponent)
M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A la vila d'Andorra la Vella, el 23 de novembre de 2006

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, format pels magistrats esmentats.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- En un expedient sancionador incoat contra l'E.E.N.S.D.M., el Cap de l'Agència Andorrana de Protecció de Dades (endavant AAPD) va dictar una resolució el 30 de novembre de 2005 imposant diverses sancions a l'Escola esmentada; en la resolució, després de dir que era impugnabile conforme al que s'estableix al Codi de l'Administració, afirmava que es podia interposar recurs "de reposició davant aquesta AAPD, seguint el prescrit per l'article 124 del Codi de l'Administració ...". L'Escola va presentar recurs de reposició el 20 de desembre de 2005 i el Cap de l'Agència el va desestimar en resolució de 2 de febrer de 2006.

La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, dicta, d'ofici, un aute el 8 de maig de 2006 no admetent la demanda per haver-se interposat un recurs de reposició enlloc del d'alçada que preveu l'article 124 del Codi de l'Administració, i ordena a l'Escola que formuli recurs d'alçada contra la resolució de 30 de novembre de 2005.

2.- Contra l'aute interposa un recurs d'apel·lació la representació de l'AAPD, al que s'hi adhireixen els perjudicats pels fets sancionats, en el que addueix: extemporaneïtat en la inadmissibilitat, considerant que això s'havia d'haver manifestat pel Tribunal de Batlles abans d'admetre la demanda; també exposa que l'Escola ja ha hagut de formular l'alçada en compliment del fallo de la sentència, i que el control sobre les resolucions de l'AAPD ha de ser exercit per ella mateixa, no pel Govern, atesa la tipologia de l'Agència i la naturalesa de les funcions que exerceix. En conseqüència, demana que se segueixi el procediment jurisdiccional de la primera instància.

3.- Dels escrits anteriors se n'ha donat trasllat a la representació de l'Escola, que, tot i que no apel·la, s'adhereix a l'apel·lació en allò que demana seguir el procediment de la primera instància.

4.- Un cop efectuada la tramitació les actuacions han quedat, vistes per a deliberar i decidir el Tribunal.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Es discuteix en aquesta segona instància una qüestió merament processal, sobre els pressupòsits fàctics de la qual les parts són d'acord, en els termes que han quedat exposats en el primer punt dels antecedents de fet.

La resolució de 30 de novembre de 2005 del Cap de l'AAPD és contradictòria a l'hora d'indicar els recursos que contra ella es podien interposar: d'una banda es refereix a l'article 124 del Codi de l'Administració, que només preveu el recurs d'alçada, i d'una altra indica que es pot interposar un recurs de reposició, recursos que tenen una tramitació i naturalesa diferent i incompatible. És comprensible que, davant la indicació de la pròpia resolució, l'Escola Especialitzada Nostra Senyora de Meritxell interposés un recurs de reposició davant el mateix Cap de l'AAPD enlloc del d'alçada davant el Govern, com havia d'haver fet.

El règim de recursos contra les resolucions de l'AAPD no ve solament del que preveu amb caràcter general el Codi de l'Administració sinó de la pròpia legislació sectorial que crea i disciplina l'AAPD. La Llei 15/2003, de 18 de desembre, Qualificada de protecció de dades personals, apart de reconèixer que les resolucions dictades en exercici de potestats sancionadores seran recurribles segons el règim del Codi de l'Administració (articles 34 i 42) diu en l'article 44 que les resolucions de l'AAPD seran impugnables conforme al que estableix el Codi de l'Administració; i el Reglament de l'AAPD, aprovat per Decret d'1 de juliol de 2004 (BOPA de 7 de juliol) indica en l'article 7 que "Les resolucions del cap de l'agència andorrana de protecció de dades són susceptibles de recurs d'acord amb el que disposa el Codi de l'Administració". És evident, per tant, que no hi ha cap disposició que sostregui del recurs d'alçada les resolucions del Cap de l'AAPD, per la qual cosa era totalment improcedent la indicació de què contra la mateixa es podia interposar un recurs de reposició.

Tercer.- L'AAPD recorda com l'article 39 de la Llei 15/2003 configura l'AAPD com un organisme públic amb personalitat jurídica pròpia, independent de les Administracions públiques i amb plena capacitat d'obrar, i ressalta el seu caràcter d'independència de les Administracions

per justificar que els recursos contra les seves resolucions no hagin de ser resolts per òrgans aliens a la òrbita de l'Agència, com ho són els del Govern, reforçant aquest argument amb la naturalesa de les funcions de l'AAPD, que té per objecte protegir i garantir el dret a la intimitat de les persones en la utilització de dades personals.

Però tot i que *de lege ferenda* aquestes consideracions puguin ser valorades a l'hora de dissenyar el règim de recursos contra les resolucions de l'AAPD (la sentència explica perfectament com així va ser durant el procés d'aprovació de la Llei Qualificada de protecció de dades personals) el cert és que el text aprovat preveu el règim de recursos que hem exposat, entre els que no s'admet el de reposició.

Cal concloure, doncs, que la via administrativa prèvia no va ser correctament esgotada i correspondrà, tot seguit, analitzar si és correcte la conseqüència que la sentència estableix davant aquesta situació.

Quart.- Totes les parts en litigi que han comparegut en aquesta segona instància, és a dir, tant apel·lants i adherents a l'apel·lació com fins i tot la part apel·lada, esgrimeixen contra l'aute apel·lat una sola petició coincident: que es revoqui l'aute que ordena interposar el recurs d'alçada i que s'ordini a la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles la continuació de procediment en primera instància.

Malgrat la coincidència entre les parts oponents, cal recordar que el règim de recursos predeterminat per la Llei és d'ordre públic processal i, per tant, no és disponible per les parts en el sentit de que aquestes no poden renunciar al previst en la Llei per altres modalitats de recurs. Tot i que la substitució del recurs d'alçada pel de reposició pot tenir un sentit, la conformitat de les parts en sanar el defecte exposat no sana l'error, ja que el sistema demana que el control administratiu en via de recurs es faci pel Govern i no per la pròpia AAPD i aquesta forma d'esgotar la via administrativa ha de ser respectada en tot cas.

En conseqüència, la solució imposada per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, d'ordenar a l'Escola que formuli recurs d'alçada és la que permet donar compliment a allò legalment establert i a l'hora perjudicar el mínim la posició dels recurrents, que en una interpretació més rigorosa dels recursos podrien haver vist inadmesa la seva demanda per no haver esgotat correctament la via administrativa sense possibilitat de sanar el tràmit de recurs administratiu.

Cinquè.- Pel que fa al pagament de les despeses del procés, és evident que la substitució del règim de recursos establert en la Llei per un altre, induint a la part recurrent a iniciar una via administrativa incorrecta i a acudir a un procés jurisdiccional amb el defecte de no haver-la esgotat correctament, és qualificable de temerari, cosa que fa creditora a l'AAPD de l'obligació de suportar la totalitat de les despeses que s'hagin generat en aquesta instància.

D E C I S I Ó

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, acorda:

-desestimar els recursos interposats per la representació processal de l'A.A.D.P.D.D. i per J.R.S. i F.M.B. contra l'autè de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, de 8 de maig de 2006, que es confirma, imposant a l'APDA el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

Aquest Autè és ferm i executiu.

En conseqüència, així ho acorden, manen i signen el Tribunal, en dono fe.